

Ministerens egne Oplysninger godtgjorde jo nu, at den Regeringserklæring, der blev udstedt den 1. December 1922, var usandfærdig. Denne Erklæring, som fastslog, at Udenrigsministeren havde ophørt med sine Børsspekulationer i 1916, er nu ved Ministerens egen Forklaring her erklæret usandfærdig, eftersom han genoptog disse Spekulationer i 1917 og fortsatte dem indtil 1918. Dette var i Forvejen oplyst af Undersøgelseskommissionen, men Ministeren havde altsaa glemte det, glemte disse Spekulationer fra 1917 til 1918. Jeg skal ellers ikke fordybe mig deri, men disse Spekulationer hører aabenbart ikke til den Række Spekulationer, der hidtil er blevet indhyllet i det patriotiske Klædebon. De patriotiske Spekulationer ophørte jo paa et betydeligt tidligere Tidspunkt, i hvert Fald i 1915. Jeg skal ikke opholde mig ved disse Smaating, om Spekulationerne fremdeles kunde drives under denne Maskering, indtil de ophørte i 1916. Men der foreligger intet om, at der i 1917 var nogle tyske Aktionærer, som skulde købes ud. Da den nuværende Udenrigsminister genoptog sine Spekulationer i sit eget Selskabs Aktier, foregik de paa samme Maade som andre Spekulationer, som blev drevet af det Konsortium, som den nuværende Udenrigsminister tilhørte, og andre Konsortier. Disse Spekulationer blev saa afbrudt, saaledes som vi har erfaret det, paa Grund af Sygdom; ellers var de vel fortsat til den bitre Ende som saa mange andre Spekulationer. Om denne Handling kan det vel hævdes, at der er intet i vor Lovgivning, som siger, at den er ulovlig.

Men der er en offentlig Mening, som, længe før denne Sag kom frem, bestandig har været paa det rene med, at det ikke kunde anses for passende at drive Spekulation i eget Selskabs Aktier. Det er da ogsaa en ganske unaturlig Ting, at de, der bedre end andre kender Forholdene indenfor et Selskab, er med til at drive dets Aktier op i Højder, der ikke er Spor af Mening i, eller til at slaa dem ned til Priser, der ikke er Mening i. Det er dog i sig selv en saa unaturlig Ting, at det ikke ret vel vil kunne finde nogen Art af Forsvar. Direktøren for Privatbanken har da ogsaa for kort Tid siden betegnet dette som noget, „intet ordentligt Menneske foretager“, og der tillægges Sukkerfabrikkerens Direktør, Hr. Gammeltoft, den Udtalelse paa en Generalforsamling, at „det kommer en Forbrydelse nær at spekulere i egne Aktier“. En kendt Assessor, der under Krigstiden behandlede en hel Mængde Klausulødere, eller hvad det nu var for Folk, Assessor

Thorup, er kendt for under en Retssag overfor en Bestyrelsesformand i et Aktieselskab at have sagt: Det er en Usømmelighed af et Bestyrelsesmedlem at spekulere i sit eget Selskabs Aktier. Jeg lader disse Udtalelser fra sagkyndige Folk staa hen, overlader til Ministeren og Ministeriet og dets Parti at gøre den Tilføjelse, som synes den naturlige. Udenrigsministeren gjorde i øvrigt ligesom Statsministeren Rede for, hvorvidt han havde spist sammen med Glückstadt, og mente i denne Forbindelse at have klaret vel for sig. Jeg ser nu ikke Betydningen af disse Erklæringer om, hvorvidt de Herrer har spist sammen med Glückstadt eller ej. Det kunde egentlig neppe genere nogen af os, om de Herrer havde spist hver eneste Dag eller hver eneste Uge sammen med Glückstadt, hvis de bare ikke havde spillet sammen med ham. Hvad der har Interesse og Betydning i denne Sag, er ikke, hvor ofte Udenrigsministeren har spist hos Glückstadt eller Glückstadt hos Udenrigsministeren. Hvad der er af Interesse i denne Sag, er, at Glückstadt og den nuværende Udenrigsminister i Konsortium sammen har drevet Spekulation i de Værdier, som Glückstadt som Bestyrelsesformand og Udenrigsministeren som Direktør var sat til at vaage over og værne om.

Udenrigsministeren beskrev ogsaa de Skibsopkøb eller rettere sin Opfattelse af de Skibsopkøb, som han foretog som Direktør for Det Forenede Dampskibsselskab. Han nævnte som en Retfærdiggørelse, at Staten havde ladet bygge et Skib, der blev, jeg tror 3 Gange saa dyrt som de Skibe, Ministeren opkøbte. Ja, det er meget muligt; et nyt Skib bliver vel i Regelen dyrere end et gammelt Skib, men dette er aldeles ikke nogen Maalestok, som har nogen større Betydning. Det, som har sin Interesse, og som jeg har tilladt mig at fremhæve, er, at Bankkommissionen, som har foretaget en Undersøgelse og en Opførelse, fremsætter disse lakoniske Ord, at den nuværende Udenrigsminister som Direktør for Det Forenede Dampskibsselskab betalte 24 Mill. Kr. for meget ved de Aktieopkøb, der skaffede Det Forenede Dampskibsselskab de gamle Skibe. Hvis dette trænger til en nærmere Forklaring, saa for mig gerne, men det maa blive et Mellemværende mellem Udenrigsministeren og Kommissionen. Det er dens Bemærkninger, jeg har fæstet mig ved og henledet Opmærksomheden paa. I øvrigt skal jeg ikke nægte, at hele denne Spekulationsaffære med det saakaldte Søfartsselskab